

Savršeni u jedinstvu (27. ožujka 1975.)

Na dan uoči svojih zlatnih svadbenih svećeničkih jubileja, 27. ožujka 1975., sveti Josemaría držao je razmatranje u kapelici Duha Svetoga u Villa Tevere, središtu Opusa Dei u Rimu. Bio je Veliki četvrtak. Ova meditacija, zajedno s drugom 24 teksta, objavljena je 2017. godine od strane izdavača Rialp u zbirci „U dijalogu s Gospodinom“.

26.03.2025.

„Adauge nobis fide[m]!”[1]. Povećaj nam vjeru! To sam govorio Gospodinu. Želi da ga zamolim za ovo: da nam poveća vjeru. Sutra vam neću reći ništa; a sada ne znam što ću vam reći... Pomozite mi da zahvalim našem Gospodinu za ovu ogromnu hrpu, nevjerojatnu hrpu, milosti, providnosti, ljubavi... i za udarce! Koji su također ljubav i providnost. Gospodine, povećaj nam vjeru! Kao uvijek, prije nego što počnemo razgovarati s Tobom u intimnosti, obratili smo se našoj Majci s Neba, svetom Josipu, anđelima čuvarima.

Nakon pedeset godina, osjećam se kao dijete koje mrmlja. Počinjem, ponovo počinjem, kao i svaki dan. I tako do kraja dana koji nam preostaju: uvijek ponovo počinjući. Gospodin to želi, kako ne bi bilo razloga za oholost u nama, niti za glupu taštinu. Moramo biti usmjereni na Njega, na Njegove riječi: pažljivo slušajući, s napetom voljom,

spremnom slijediti božanska nadahnuća.

Pogled unazad... Ogromna panorama: toliko boli, toliko radosti. A sada, sve radosti, sve radosti... Jer imamo iskustvo da je bol udarac umjetnika koji želi od svakog od nas, od ove neformirane mase koja jesmo, napraviti križ, Krista, *alter Christus* koji trebamo biti.

Gospodine, hvala za sve. Puno hvala! Govorio sam Ti ove riječi; obično sam Ti ih govorio. Prije nego ponovim ovu liturgijsku pjesmu – "*gratias tibi, Deus, gratias tibi!*" – govorio sam Ti to iz srca. A sada mnoge usne, mnoga prsa ponavljaju Ti istu stvar: „Hvala Ti, Bože, hvala Ti!” Nemamo razloga za ništa drugo osim da zahvaljujemo. Ne trebamo žuriti s ničim; ne trebamo se brinuti nizašto; ne trebamo gubiti smirenost zbog bilo čega na svijetu. Ovo govorim svima koji dolaze iz Portugala: budite

smireni, smireni! Oni to jesu. Daj im smirenost, mojim sinovima. Neka je ne izgube čak ni kad pogriješe. Ako primijete da su pogriješili, to je već milost, svjetlost s Neba.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi! Pjesma zahvalnosti treba biti život svakoga od nas. Jer, kako je nastao Opus Dei? Ti si to učinio, Gospodine, s četiri siromaška... „*Stulta mundi, infirma mundi, et ea quæ non sunt*”[3]. Cijela doktrina svetog Pavla je ispunjena: tražio si potpuno nelogične, nesposobne metode, a proširio si Djelo po cijelom svijetu. Zahvaljuju Ti u cijeloj Europi, na mjestima Azije i Afrike, u cijeloj Americi i Oceaniji. Na svim mjestima zahvaljuju Ti.

Kupnja u fizičkom ili digitalnom formatu "U dijalogu s Gospodinom" (španjolski)

.....

U tom prekrasnom Tabernakulu koji su s tolikom ljubavlju napravili moji sinovi, a koji smo postavili ovdje kada nismo imali ni za jesti; u ovoj vrsti luksuza, koji mi izgleda kao bijednost i stvarno to jest, kako bi čuvali Tebe, tamo sam stavio dva ili tri detalja. Najzanimljiviji je taj natpis na vratima: „*Consummati in unum!*”[4]. Jer kao da smo svi ovdje, pritisnuti uz Tebe, ne napuštajući Te ni danju ni noću, u pjesmi zahvalnosti i – zašto ne? – u molbi za oprost. Mislim da se ljutiš kad to kažem. Ti si nam uvijek opraštao; uvijek si spreman oprostiti pogreške, zablude, plodove tjelesnosti ili oholosti.

Consummati in unum! Da popravimo..., da ugodimo..., da zahvalimo, što je osnovna obaveza. Nije to obaveza ovog trenutka, danas, vremena koje se ispunjava sutra; ne.

To je stalna dužnost, manifestacija nadnaravnog života, ljudski i božanski način odgovaranja na Tvoju ljubav, koja je i božanska i ljudska.

Sancta Maria, Spes nostra, Sedes sapientiæ! Daj nam mudrost s Neba, da se ponašamo onako kako je ugodno očima Tvog Sina, i Oca, i Duha Svetoga, jedinog Boga koji živi i kraljuje kroz vjekove.

Sveti Josipe, kojeg ne mogu odvojiti od Isusa i Marije. Sveti Josipe, kojeg sam uvijek častio, ali sada shvaćam da te moram voljeti svaki dan više i to proglašavati na sva usta, jer to je način kako pokazivati ljubav među ljudima: govoreći ti „volim Te!” Sveti Josipe, naš Oče i Gospodaru: koliko su Ti već na mnogim mjestima danas rekli ove iste riječi, pozivajući Te? Sveti Josipe, naš Oče i Gospodaru, moli za nas.

Kristov život na ovoj poganskoj zemlji, u ovoj mutnoj zemlji, u ovoj

Crkvi koja ne izgleda kao Tvoja
Crkva, jer kao da su svi poludjeli – ne
slušaju, čini se da se ne zanimaju za
Tebe; ne samo da Te ne vole, nego Te
ne poznaju, zaboravili su Te; život
koji, ako je ljudski – ponavljam –
mora biti i božanski, bit će božanski
ako se često susrećemo s Tobom. I
susretali bismo Te, čak i kad bismo
morali čekati u mnogim
čekaonicama, kad bi trebalo tražiti
mnoge audijencije. Ali ne treba ništa
tražiti! Ti si toliko svemoćan, i u
svojoj milosrdnoj moći, da, kao
Gospodar nad gospodarima i Kralj
kraljeva, ponižavaš se i čekaš kao
siromašan koji se oslanja na naš
prag. Mi ne čekamo, Ti nas stalno
čekaš.

Čekaš nas na Nebu, u Raju. Čekaš nas
u Svetoj Hostiji. Čekaš nas u molitvi. I
tako si dobar da, kad si tamo
skriven iz Ljubavi, skriven u
sakramentalnim vrstama – i ja to
čvrsto vjerujem – kad si stvaran,

istinski i bitno prisutan, sa Svojim Tijelom i Krvlju, Svojom Dušom i Božanstvom, tada je prisutno i Blaženo Trojstvo: Otac, Sin i Duh Sveti. Osim toga, kroz prebivanje Duha Svetoga, Bog je u središtu naših duša, tražeći nas. Na neki način, scena iz Betlehema ponavlja se svaki dan. I moguće je da – ne usnama, ali djelima – kažemo: „*Non est locus in diversorio*”[5], nema mjesta za Tebe u mom srcu. Ah, Gospodine, oprosti mi!

Obožavam Oca, Sina, Duha Svetoga, jedinog Boga. Ne razumijem tu čudnu tajnu Trojstva; ali Ti si stavio u moju dušu želju, glad za vjerovanjem. Vjerujem! Želim vjerovati kao nitko. Nadam se! Želim se nadati kao nitko. Volim! Želim voljeti kao nitko.

Tako si Ti: Najveća Dobrota. Ja sam tko sam: posljednje prljavo krpasto stvorenje ovog propalog svijeta. I,

ipak, gledaš me..., tražiš me..., voliš me. Gospodine: neka moja djeca gledaju Tebe, traže Tebe, vole Tebe. Gospodine: daj da Te tražim, da Te gledam, da Te volim.

Gledanje je stavljanje očiju duše na Tebe, s željom da Te razumijemo, koliko god – s Tvojom milošću – ljudski razum može doći do poznavanja Tebe. Zadovoljan sam tom malenošću. I kada vidim da razumijem tako malo Tvoje veličine, Tvoje dobrote, Tvoje mudrosti, Tvoje moći, Tvoje ljepote..., kada vidim da razumijem tako malo, ne tugujem. Radujem se što si Ti toliko velik da ne staneš u moje siromašno srce, u moju jadnu glavu. Bože moj! Bože moj!... ako ne znam reći ništa drugo, dovoljno je. Bože moj! Sva ta veličina, sva ta moć, sva ta ljepota..., moja! I ja..., Tvoj!

Trudim se doći do Nebeskog Trojstva kroz ono drugo troje na zemlji: Isusa,

Mariju i Josipa. Oni su kao bliži. Isus, koji je savršen Bog i savršen Čovjek. Marija, koja je žena, najčistije stvorenje, najveća; iznad nje, samo Bog. I Josip, koji je neposredno uz Mariju: čist, muževan, razborit, potpun. O Bože moj! Kakvi uzori! Samo gledajući, poželite umrijeti od tuge: jer, Gospodine, tako sam loše postupio... Nisam znao prilagoditi se okolnostima, pobožanstveniti se. A Ti si mi davao sredstva: i daješ ih, i nastavit ćeš ih davati... Da na božanski način živimo ljudski na zemlji.

Moramo biti – i svjestan sam da sam to često govorio – na Nebu i na zemlji, uvijek. Ne između Neba i zemlje, jer smo od svijeta. U svijetu i u Raju istovremeno! To bi bila formula kojom bismo mogli izraziti kako trebamo oblikovati svoj život dok god budemo u ovom svijetu. Na Nebu i na zemlji, uzvišeni; ali znajući da smo od svijeta i da smo zemlja, s

krhkošću svojstvenom onome što je zemlja: komad gline koji je Gospodin želio iskoristiti za svoju službu. I kada se slomimo, okrenimo se poznatim rečenicama, poput onih u prispodobi: „Zgriješio sam protiv neba i protiv Tebe...”[6]. Jednako kad je riječ o nečemu važnom, i kad je riječ o nečem malom. Ponekad nas je jako boljelo, jako, nešto sitno, neka nezainteresiranost, nemogućnost gledanja u Ljubav ljubavi, nemogućnost osmijeha. Jer kada se voli, ništa nije malo: sve ima veliku vrijednost, sve je veliko. Čak i u jadnom i malenom stvorenju kao što sam ja, kao što si ti, sine moj.

Gospodin je želio položiti u nas najvrjednije blago. Pretjerujem li? Malo sam rekao. Malo sam sada rekao, jer sam ranije rekao više. Sjetio sam se da u nama prebiva Bog, naš Gospodin, sa svom Svojom veličinom. U našim srcima je Nebo. I neću nastaviti.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi: vera et una Trinitas, una et summa Deitas, sancta et una Unitas!

Neka Majka Božja bude za nas *Turris Civitatis*[7], kula koja čuva grad: grad koji je svatko od nas, s toliko stvari koje dolaze i odlaze unutar nas, s toliko pokreta i istovremeno s tolikim mirom; s toliko nereda i s tolikim redom; s toliko buke i s toliko tišine; s toliko rata i s tolikim mirom.

Sancta Maria, Turris Civitatis: moli za nas!

Sveti Josipe, Oče i Gospodaru: moli za nas!

Sveti Anđeli Čuvari: molite za nas!

.....

[1] Lk 27,5.

[2] "Oni koji dolaze iz Portugala": od vojnog udara 25. travnja 1974. (Revolucija karanfila), Portugal je prolazio kroz turbulentnu situaciju. Srećom, revolucija će završiti mirnom demokratskom tranzicijom 1976.

[3] Usp. 1 Kor 1,27-28. «Stulta mundi, infirma mundi, et ea quæ non sunt»: «[Bog je izabrao] ludost svijeta (...) umjesto onoga što je u svijetu vrijedno prezira, što je ništa.»

[4] Iv 17,23.

[5] Usp. Lk 2,7.

[6] Lk 15,18.

[7] "Turris civitatis": "Kula grada", aluzija je na Djevicu iz Torreciudadu, čije se svetište – koje je promovirao sveti Josemaría – u to vrijeme dovršavalo u Aragonu (N. od E.).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/savrseni-
u-jedinstvu-27-ozujka-1975/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/savrseni-u-jedinstvu-27-ozujka-1975/) (5.08.2025.)